KOHTUJURISTI ETTEPANEK

L. A. GEELHOED

esitatud 1. juunil 2006 [1]

I. Sissejuhatus

1. EÜ artikli 230 alusel esitatud hagiavalduses palub Euroopa Parlament tühistada määruse nr 1223/2004 [2], mis teeb Sloveeniale ajutise erandi määruse nr 1228/2003 [3] kohaldamisest. Hagi põhineb väitel, et 16. aprilli 2003. aasta ühinemisakti artikkel 57 ei olnud määruse nr 1223/2004 vastuvõtmiseks kohane õiguslik alus. [4] Kõrvuti selle hagiavaldusega algatas Euroopa Parlament sarnase kohtuasja nõukogu vastu ajutise erandi kohta, mis tehti sama sätte alusel Eestile. [5] Ettepaneku selle kohtuasja kohta esitan ma ühel ajal käesoleva ettepanekuga.

2. Järgnevas osas viitan ma üksnes ühinemisaktis sisalduvatele asjassepuutuvatele menetlusnormidele. Materiaalõiguslikke norme, mis puudutavad erandit kui sellist, kirjeldatakse III osas, kus selgitatakse vaidluse tausta.

II. Asjassepuutuvad sätted

3. Euroopa Parlamendi hagiavaldus käsitleb küsimust, kuidas õigesti tõlgendada ÜA artiklit 57, mis sätestab:

1 — Algkeel: inglise.

2 — Nõukogu 28. juuni 2004. aasta määrus (EÜ) nr 1223/2004, millega muudetakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrust (EÜ) nr 1228/2003 seoses teatavate sätete Sloveenia suhtes kohaldamise kuupäevaga (ELT L 233, lk 3; edaspidi „määrus nr 1223/2004)

3 — Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2003. aasta määrus (EÜ) nr 1228/2003, mis käsitleb piiriüleses elektrikaubanduses võrkudele juurdepääsu tingimusi (ELT L 176, lk 1; ELT eriväljaanne 12/02, lk 175; edaspidi „määrus nr 1228/2003").

4 — 16. aprilli 2003. aasta akt Tšehhi Vabariigi, Eesti Vabariigi, Küprose Vabariigi, Läti Vabariigi, Leedu Vabariigi, Ungari Vabariigi, Malta Vabariigi, Poola Vabariigi, Sloveenia Vabariigi ja Slovaki Vabariigi ühinemistingimuste ja Euroopa Liidu aluslepingutesse tehtavate muudatuste kohta (ELT 2003, L 236, lk 33; edaspidi „ühinemisakt" või „ÜA").

5 — Kohtuasi C-413/04: Euroopa Parlament *vs.* nõukogu (28. novembri 2006. aasta otsus, EKL 2006, lk I-11221, I-11226).

„1. Kui institutsioonide ühinemiseelseid akte on ühinemise tõttu vaja kohandada ja neid vajalikke kohandusi ei ole käesoleva aktiga ega selle lisadega ette nähtud, tehakse kohandused lõikes 2 sätestatud korras. Kõnealused kohandused jõustuvad alates ühinemisest.

2. Vajalikud tekstid koostab nõukogu kvalifitseeritud häälteenamusega ja komisjoni ettepaneku põhjal või komisjon, vastavalt sellele, kumb nendest institutsioonidest on vastu võtnud esialgse akti."

4. Selleks et analüüsida ÜA artiklit 57 tema õiges kontekstis, on vaja ära tuua ka ÜA artikli 55 sõnastus:

„Uue liikmesriigi asjakohaselt põhjendatud taotlusel võib nõukogu ühehäälselt ja komisjoni ettepaneku põhjal võtta enne 1. maid 2004 meetmeid, mis kujutavad endast ajutisi erandeid institutsioonide aktidest, mis on vastu võetud alates 1. novembrist 2002 kuni ühinemislepingule allakirjutamise kuupäevani."

5. Lisaks vajab märkimist ka teavitamis- ja konsulteerimiskord, mis kinnitati Euroopa Liidu ja uute liikmesriikide kirjavahetuses, mis on lisatud Euroopa Liiduga ühinemise lepingu lõppaktile. Selle korra kohaselt lepiti kokku, et Euroopa institutsioonid teavitavad ühinevaid riike kõikidest ettepanekutest, teatistest, soovitustest ja algatustest, mis võiksid viia Euroopa Liidu institutsioonide või organite otsusteni. Konsultatsioonid toimuvad ühineva riigi põhjendatud taotlusel, milles näidatakse ära tema huvid liidu tulevase liikmena, ja leiavad aset liidu ning ühinevate riikide esindajatest moodustatud ajutises komitees. Kui pärast konsultatsioonide toimumist esineb jätkuvalt tõsiseid raskusi, võib ühineva riigi taotlusel tõstatada küsimuse ministrite tasandil.

III. Vaidluse taust

6. EÜ artikli 95 alusel 26. juunil 2003 vastu võetud määruse nr 1228/2003 artikli 1 kohaselt on määruse eesmärk kehtestada piiriülest elektrikaubandust käsitlevad õiglased eeskirjad ning suurendada sel viisil konkurentsi elektri siseturul, võttes arvesse siseriiklike ja piirkondlike turgude eripära. Süsteem hõlmab muu hulgas ühtlustatud põhimõtete kehtestamist seoses olemasolevate ühendusvõimsuste jaotamisega siseriiklike

põhivõrkude vahel. Määruse artikli 6 lõige 1 sätestab ülekoormuse juhtimise mehhanismide põhialused ja on sõnastatud järgmiselt:

„Võrgu ülekoormuse käsitlemisel kasutatakse mittediskrimineerivale turule rajanevaid lahendusi, mis annavad tõhusaid hinnasignaale asjaomastele turuosalistele ja põhivõrguettevõtjatele. Võrgu ülekoormusega seotud küsimuste lahendamisel eelistatakse muid kui tehingul põhinevaid meetodeid, mille puhul ei tehta valikut üksikute turuosaliste lepingute vahel."

Nimetatud määruse artikli 2 lõike 2 punktis c on „ülekoormus" defineeritud kui „olukord, milles siseriiklike põhivõrkude vaheline ühendus ei suuda asjaomaste võrkudevaheliste ühenduste ja/või siseriiklike põhivõrkude võimsuse puudumise tõttu mahutada kõiki tegelikke elektrivooge, mis turuosalised rahvusvahelise kaubanduse raames nõuavad". Määruse nr 1228/2003 artikli 6 lõike 1 üksikasjalikud rakenduseeskirjad esitatakse määruse lisas sätestatud „Siseriiklike võrkude vaheliste ühenduste olemasoleva edastamisvõimsuse juhtimise ja jaotamise suuniste" peatüki „Üldosa" lõigetes 1–4.[6] Määrust nr 1228/2003 kohaldatakse alates 1. juulist 2004 (määruse artikkel 15).

7. Saades teavitamis- ja konsulteerimiskorra raames teada komisjoni ettepanekust, mis viis määruse nr 1228/2003 vastuvõtmiseni, informeeris Sloveenia Vabariik 23. juuni 2003. aasta kirjaga komisjoni määruse nr 1228/2003 rakendamisega seonduvatest raskustest. Sloveenia ülekoormuse juhtimise mehhanisme võrkudevahelistes ühendustes Austria ja Itaaliaga ei saa pidada mittediskrimineerivaks või turule rajanevaks lahenduseks, nagu on nõutud määruses. Selle süsteemi kohaselt jaotatakse ülekoormuse korral olemasolev võimsus taotlejatele tasuta proportsionaalsel alusel. Tingimustele vastavad taotlejad on Sloveenia tarbijad (Austria piiril) ja Sloveenia elektritootjad (Itaalia piiril), taotledes minimaalselt 1 MW (mis

6 — 1. Liikmesriikide poolt rakendatavad ülekoormuse juhtimise meetodid käsitlevad lühiajalisi ülekoormusi turuandmetel põhineval, majanduslikult tõhusal viisil ning annavad samal ajal signaale või ajendeid investeeringuteks tõhusatesse võrkudesse ja elektritootmisse õigetes asukohtades. 2. Põhivõrguettevõtjad või vajaduse korral liikmesriigid sätestavad mittediskrimineerivad ja läbipaistvad standardid, milles kirjeldatakse, milliseid ülekoormuse juhtimise viise tuleks teatavates olukordades kasutada. Neid standardeid kirjeldatakse koos ohutusnormidega üldsusele kättesaadavates dokumentides. 3. Ülekoormuse juhtimise konkreetseid viise käsitlevate eeskirjade väljatöötamisel hoitakse eri tüüpi piiriüleste tehingute käsitlemise erisused võimalikult väikesed, olenemata sellest, kas tegemist on konkreetsete kahepoolsete lepingutega või pakkumistega korrastatud välisturgudel. Väikese edastamisvõimsuse viis peab olema läbipaistev. Kõik erisused tehingute käsitlemisel tuleb esile tuua, et konkurentsi mitte moonutada ega takistada. 4. Ülekoormuse juhtimissüsteemidest tulenevad signaalid on suunavad.

tegelikult välistab väiketarbijad, eriti kodumajapidamised).

8. Seoses võrkudevahelise ühendusega Austriaga toob Sloveenia välja, et proportsionaalne jaotamine on toonud kaasa võimsuse jaotamise suurtele, energiamahukatele tööstustarbijatele riigi põhjaosas, eelkõige alumiiniumi- ja terasetootjatele. Kui võimsust jaotataks turumehhanismi alusel, tõuseksid nende ettevõtjate tootmiskulud, mis teeks neid lühemas plaanis konkurentsivõimetuks ja ohustaks nende ümberkujundamise protsessi praegu aset leidvat viimast etappi. Mis puudutab võrkudevahelist ühendust Itaaliaga, siis võimaldab proportsionaalne jaotamine Sloveenia elektritootjatel müüa osa oma toodangust Itaalia turul ja saada tulu Itaalia kõrgema elektrihinna tõttu. Kui võimsust ei jaotataks enam tasuta, vaid turuhinnaga, oleks lisakulu lähedane Itaalia ja Sloveenia turgude praeguse hinnavahega. Eriti üks tootja — Sloveenia suurim elektritootja — peaks kandma suuri kulusid seoses investeeringutega keskkonnakaitsesse, et vastata EÜ õigustikule. [7]

7 — Komisjoni ettepaneku seletuskirja KOM(2004) 309 (lõplik) punkt 2.

9. Seetõttu taotles Sloveenia, et komisjon võimaldaks talle vastavalt ÜA artiklile 57 määruse nr 1228/2003 täielikuks rakendamiseks üleminekuaja 1. juulini 2007.

10. Sellest lähtudes koostas komisjon EÜ artiklil 95 põhineva Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse eelnõu, mille eesmärk oli muuta määrust nr 1228/2003 osas, mis annaks Sloveeniale üleminekuperioodi 1. juulini 2007 artikli 6 lõike 1 ja määruse lisa peatüki „Üldosa" lõigete 1–4 suhtes. Selle põhjal võttis nõukogu vastu määruse nr 1223/2004, tehes seda aga mitte EÜ artikli 95 alusel, vaid ÜA artikli 57 alusel. Määruse nr 1223/2004 artikkel 1 näeb ette määruse nr 1228/2003 artikli 15 täiendamise järgmise lõikega:

„Sloveenia ja naaberliikmesriikide vastastikku seotud võrkudele kohaldatakse artikli 6 lõiget 1 ning lisa peatüki „Üldosa" lõigetes 1–4 toodud korda alates 1. juulist 2007. Kõnealust lõiku kohaldatakse ainult Sloveenia edastusvõrgu halduri poolt määratavale osale ühendusvõimsusest ja ainult seni, kui nimetatud võimsus ei ületa poolt olemasolevast koguvõimsusest."

11. Nõukogu peasekretär selgitas Euroopa Parlamendi presidendile 9. juulil 2004 saadetud kirjas, et nõukogu oli otsustanud võtta määruse vastu ÜA artikli 57 alusel, arvestades komisjoni ettepaneku ja ühinemislepingu tihedat seost ning vajadust kohandada määrust nr 1228/2003 õigeaegselt ehk enne 1. juulit 2004, mil see pidi muutuma kohaldatavaks. ÜA artikkel 57 ei nõua Euroopa Parlamendi osalust.

14. Euroopa Kohtu president andis 21. detsembri 2004. aasta määrusega komisjonile loa astuda menetlusse Euroopa Parlamendi nõuete toetuseks.

15. 9. märtsi 2005. aasta määrusega andis Euroopa Kohtu president Eesti Vabariigile ja Poola Vabariigile loa astuda menetlusse nõukogu nõuete toetuseks.

IV. Menetlus ja poolte nõuded

12. Euroopa Parlament palub EÜ artikli 230 alusel 27. septembril 2004 esitatud hagiavalduses Euroopa Kohtul:

— tühistada nõukogu 28. juuni 2004. aasta määrus (EÜ) nr 1223/2004, millega muudetakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrust (EÜ) nr 1228/2003 seoses teatavate sätete Sloveenia suhtes kohaldamise kuupäevaga;

— mõista kohtukulud välja nõukogult.

13. Nõukogu palub Euroopa Kohtul:

— jätta hagi rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja Euroopa Parlamendilt.

16. Euroopa Parlament, nõukogu, komisjon ning Eesti ja Poola valitsus esitasid oma seisukohad suuliselt 15. märtsil 2006 toimunud kohtuistungil. Kohtuasja menetleti koos eespool viidatud kohtuasjaga C-413/04.

V. Kokkuvõte poolte argumentidest

A. *Esimene väide: vale õiguslik alus*

1. Euroopa Parlament, keda toetab komisjon

17. Euroopa Parlament väidab esiteks, et ÜA artikkel 57 ei ole määruse nr 1223/2004

vastuvõtmiseks kohane õiguslik alus. Tema hinnangul oleks see määrus tulnud vastu võtta tavapärase seadusandliku menetluse teel EÜ artikli 95 alusel, nagu nägi ette komisjoni ettepanek. Seadusandlikust praktikast võib leida erinevaid näiteid selle kohta, kuidas uutele liikmesriikidele antakse ajutisi erandeid selle sätte ja EÜ artikli 15 alusel, et arvestada majanduste erineva arengutasemega. Ta juhib tähelepanu sellele, et ÜA artikkel 57 näeb ette menetluse ühenduse seadusandluse kohandamiseks ühinemise tõttu ja selleks, et kohaldada uutele liikmesriikidele ühenduse õigusakte, mida ühinemisakti endaga ei ole kohandatud. Muudatusi, mille eesmärk on laiem kui antud eesmärk, ei või vastu võtta ÜA artikli 57 alusel. Seda sätet ei või kasutada ühenduse õigusaktidesse uute erandite tegemiseks.

18. Erandid ühenduse õigusaktidest, mida ei olnud sätestatud ühinemisaktis, võivad olla kehtestatud üksnes ÜA artikli 55 alusel. See säte on aga kohaldatav üksnes neile ühenduse õigusaktidele, mis võeti vastu ühinemisläbirääkimiste lõpetamise kuupäeva (1. november 2002) ja ühinemislepingu allkirjastamise kuupäeva (16. aprill 2003) vahel. Selle sätte piiratud olemust rõhutab ka tõsiasi, et ta nõuab nõukogus ühehäälset otsustamist. Sel põhjusel ei ole mõeldav, et ÜA artiklit 57, mis käsitleb üksnes ühenduse õigusaktide „kohandusi" ja mille kohaldamisala ei ole piiritletud kindlal ajavahemikul vastuvõetud õigusaktidega ning mis sätestab otsuste tegemise kvalifitseeritud häälteenamusega, oleks võimalik kasutada erandite tegemiseks ühenduse õigusaktidest, mis on vastu võetud pärast ühinemislepingu allkirjastamise kuupäeva.

19. Sellist tõlgendust kinnitab asjaolu, et ÜA artikliga 55 analoogne säte ühinemisaktis, mis käsitleb Bulgaaria ja Rumeenia Euroopa Liiduga ühinemise tingimusi,[8] annab sõnaselgelt nõukogule võimaluse teha erandeid ühenduse õigusaktidesse, mis on vastu võetud ühinemisläbirääkimiste lõpetamise kuupäeva ja ühinemise kuupäeva vahel ning mitte üksnes ühinemisläbirääkimiste lõpetamise kuupäeva ja allkirjastamise kuupäeva vahel. Sellest nähtub, et 2003. aasta ühinemisakt eelnevat võimalust ette ei näe ja ÜA artikli 57 alusel erandeid teha ei saa.

20. Kuna ühinemist puudutav peamine põhimõte on see, et uued liikmesriigid peavad heaks kiitma kogu ühenduse õigustiku (*acquis communautaire*) ja täielikult kohaldama ühenduse õigust, siis tuleb erandeid andvaid sätteid tõlgendada kitsalt. Euroopa Parlament toob selle kohta esile, et kui ÜA artiklis 57 sätestatud „kohanduste"

8 — 25. aprilli 2005. aasta akt Bulgaaria Vabariigi ja Rumeenia ühinemistingimuste ja Euroopa Liidu aluslepingutesse tehtavate muudatuste kohta (ELT 2005 L 157, lk 203).

eesmärk on hõlbustada ühenduse õiguse kohaldamist uutes liikmesriikides, siis „erandid", vastupidi, muudavad teatud ühenduse õiguse sätted ajutiselt kohaldamatuks. See tähendab, et üks ÜA artikli 57 kõnesoleva otsuse alusena kasutamise tingimustest ei ole täidetud.

21. Nõukogu 9. juuli 2004. aasta kirjas viidatud kiireloomulisuse kohta märgib Euroopa Parlament, et nõukogu ei taotlenud temalt pärast komisjonipoolset ettepaneku esitamist kiirmenetluse kohaldamist.

22. Komisjon sätestab Euroopa Parlamendi toetuseks esitatud seisukohtades, et ühinemisaktis on ühenduse õigusaktidesse tehniliste kohanduste tegemiseks ja ühenduse õigustikus ühinemisläbirääkimiste lõpetamise kuupäeva ja ühinemise kuupäeva vahel toimuvate arengutega tegelemiseks sätestatud kindel süsteem. ÜA artikkel 55 kujutab endast omamoodi ühinemisläbirääkimiste jätkamist, kuna see võimaldab uutel liikmesriikidel taotleda erandeid õigusaktidest, mis on vastu võetud ühinemisläbirääkimiste lõpetamise kuupäeva ja ühinemislepingu allkirjastamise kuupäeva vahel. Pärast viimati mainitud kuupäeva kohaldatakse teavitamis- ja konsulteerimiskorda. Uutel liikmesriikidel on selles kontekstis ühenduse institutsioonides vaatleja staatus ja nad võivad esitada erandite taotlusi seadusandliku menetluse käigus.

23. ÜA artiklil 57 on ÜA artiklist 55 erinev eesmärk. Juba nende kahe sätte samaaegne olemasolu kinnitab, et esimest ei ole võimalik asendada teisega. ÜA artikkel 57 on õiguslik alus selleks, et teha ühenduse õigusaktidesse kohandusi, mis on hädavajalikud ühinemise hõlbustamiseks. Erandid ei ole aga, vastupidi, selles mõttes kunagi hädavajalikud. Kui kohanduse vajalikkuse küsimuses pole valikut, siis erandi tegemiseks on alati vajalik poliitiline valik. See seletab ka, miks ÜA artikli 57 puhul piisab kvalifitseeritud häälteenamusest, samas kui ÜA artikkel 55 nõuab ühehäälset otsustamist.

24. Kui võtta arvesse nende kahe sätte erinevat sõnastust ühinemisaktis, nende otstarvet ja kohta ühinemisakti süsteemis ja erinevaid otsustusmenetlusi, siis on ilmne, et ÜA artiklit 57 ei saa kasutada õigusliku alusena ühenduse õigusaktidest erandite tegemiseks. Isegi kui käsitleda ÜA artiklit 57 teistest artiklitest eraldi, ei ole seda ikkagi võimalik antud eesmärgil kasutada, kuna „erandeid" ei saa pidada pelgalt „kohandusteks". Kui viimased on vajalikud integratsiooniks, siis esimesed pigem desintegreerivad.

25. Kuna ei ÜA artikkel 55 ega ka ÜA artikkel 57 ei olnud antud asjas kohaldatavad, siis järeldab komisjon, et oleks tulnud

kasutada EÜ asutamislepingus sätestatud tavapärast seadusandlikku menetlust. Ta lisab, et selle raames on võimalik arvestada uute ühinevate liikmesriikide taotlusi erandite tegemiseks või muul juhul võtta need vastu pärast ühinemist ja anda neile tagasiulatuv jõud.

2. Nõukogu, keda toetavad Eesti ja Poola valitsus

26. Nõukogu väidab, et ÜA artikleid 55 ja 57 ei peaks tõlgendama sõna-sõnalt, vaid tuleks tõlgendada pidades silmas nende eesmärke ja konteksti, mis on aidata kaasa uute liikmesriikide ühinemisele, tagades samaaegselt, et ühenduse õigust rakendatakse alates ühinemise hetkest täielikult ja ühetaoliselt.

27. ÜA artikkel 55 võimaldab uutel liikmesriikidel taotleda ajutisi erandeid ühenduse õigusaktidest, mis on vastu võetud ühinemisläbirääkimiste lõpetamise kuupäeva ja ühinemisakti allkirjastamise kuupäeva vahel. Sellisena peegeldab ta rahvusvahelise õiguse põhimõtet, mille kohaselt võib lepingute üle pidada läbirääkimisi kuni nende allkirjastamiseni. Samuti seletab see asjaolu, miks ÜA artikkel 55 nõuab erandite tegemiseks ametlikku taotlust ja nende andmise otsuse tegemist ühehäälselt. Pärast ühinemisakti allkirjastamist on sobivam, kui muudatused ühenduse õigusaktidesse võetakse vastu ühenduse seadusandlikus raamistikus ÜA artikli 57 alusel.

28. ÜA artiklit 57 tuleb pidada erinormiks vastavate EÜ asutamislepingu sätete suhtes, mis on õiguslikud alused ühenduse õigusaktide vastuvõtmisel tavapärase seadusandliku menetluse kohaselt. Selle sätte eesmärk on luua paindlik menetlus nende õigusaktide kohandamiseks, mida ei olnud kohandatud ühinemisaktis endas.[9] Nõukogu väidab, et miski ei viita sellele, et „kohandus" ÜA artikli 57 tähenduses ei võiks seisneda erandi tegemises. Seda sätet võib kohaldada ühenduse õigusaktide kohandamiseks siis, kui selles sätestatud tingimused on täidetud. Käesolevas asjas viitab nõukogu asjaolule, et määrus nr 1223/2004 võeti vastu määruse nr 1228/2003 kohandamiseks põhjustel, mis on seotud Sloveenia Euroopa Liiduga ühinemisega, ja et seda kohandust ei olnud ette nähtud ühinemisaktis. Nagu on viidatud määruse nr 1223/2004 põhjendustes, oleks Sloveenia energiamahukate tööstuste jätkuvad ümberstruktureerimise ja elektritootmisele kohalduva ühenduse õigustiku järgimise pingutused ilma üleminekuperioodita kahjustatud. Seega põhines määrus õigustatult

9 — Euroopa Kohtu 2. oktoobri 1997. aasta otsus kohtuasjas C-259/95: Euroopa Parlament *vs.* nõukogu (EKL 1997, lk I-5303, punkt 27; edaspidi ka „EHLASS-i kohtuotsus").

ÜA artiklil 57. Nõukogu lisab, et tema tõlgendust kinnitab eelnev seadusandlik praktika, mille kohaselt on sarnaseid erandeid vastu võetud varasemates ühinemisaktides sisalduvate ÜA artikliga 57 analoogsete sätete alusel.

29. Järgmisena väidab nõukogu, et Sloveenia taotletud erandi tegemiseks ei olnud võimalik kasutada tavapärast seadusandlikku menetlust. EÜ asutamislepingu sätteid ei saa kasutada selleks, et reguleerida ühineva liikmesriigiga seotud küsimusi enne ühinemislepingu ratifitseerimist. Teavitamis- ja konsulteerimiskord, mida kohaldati pärast ühinemislepingu allkirjastamist, nägi ette ühenduse institutsioonidest eraldiseisva raamistiku. Nõukogu leiab seetõttu, et Sloveenia taotletud erandit ei olnud võimalik kehtestada määrusega nr 1228/2003. Selle andmine oli võimalik ainult eraldiseisvana ja ühinemisakti vastavate sätete alusel.

30. Asjaolu kohta, et 2005. aasta ühinemisakt, mis käsitleb Bulgaaria ja Rumeenia ühinemistingimusi, sisaldab sõnaselget sätet, mis lubab erandeid teha ühinemisläbirääkimiste lõpetamise kuupäeva ja ühinemiskuupäeva vahel, märgib nõukogu, et seda sätet tuleb vaadelda kui olemasoleva olukorra selgitust, mis lisati tagatisena puhuks, kui Euroopa Kohus ei nõustu tõlgendusega, mille nõukogu on andnud ÜA artiklile 57.

31. Umbes samadel põhjustel, mille esitas nõukogu, peab Eesti valitsus ÜA artiklit 57 Sloveeniale määruse nr 1223/2004 osas võimaldatud erandi puhul kohaseks õiguslikuks aluseks.

32. Poola valitsus väidab, et ÜA artikli 57 tõlgendamisel tuleb arvestada ühinemisakti eesmärki, mis on aidata kaasa uute liikmesriikide ühinemisele, ja liikmesriikidevahelise solidaarsuse ja lojaalsuse põhimõtteid. See tähendab, et peab olema olemas võimalus teha ajutisi erandeid ühenduse õigusaktidest, mis on vastu võetud pärast ühinemisakti allkirjastamist, kui sellise õigusakti kohene jõustumine pärast ühinemist oleks võimatu või kui sellel oleksid uuele liikmesriigile tõsised sotsiaalsed või majanduslikud tagajärjed. Euroopa Parlamendi tõlgendus muudaks võimatuks üleminekuperioodide kehtestamise pärast allkirjastamist vastu võetud ühenduse õigusaktide suhtes. See aga õõnestaks ühinevate liikmesriikide sõltumatust, mis on vastuolus rahvusvahelise õiguse põhimõttega, mille kohaselt riigid on võrdsed. Poola valitsus kahtleb erandite tegemises EÜ artikli 95 alusel, mille peamine eesmärk on vaba liikumise piirangute ja konkurentsimoonutuste kõrvaldamine. [10]

10 — Euroopa Kohtu 10. detsembri 2002. aasta otsus kohtuasjas C-491/01: British American Tobacco (Investments) ja Imperial Tobacco (EKL 2002, lk I-11453, punktid 60 ja 61).

B. *Teine väide: puudulik põhjendatus*

33. Määruse nr 1223/2004 tühistamise aluseks oleva teise väitega leiab Euroopa Parlament, et määrust ei ole piisavalt põhjendatud, kuna vaidlustatud määruse preambulis esitatud põhjendustest ei selgu mingil moel, miks on komisjoni ettepanekus esitatud sätete asemel kasutatud õigusliku alusena ÜA artiklit 57. Selle tee valimise kohta esitatud põhjendusi, mis on ära toodud nõukogu peasekretäri kirjas Euroopa Parlamendi presidendile, ei saa lugeda põhjendusteks EÜ artikli 253 tähenduses. Igal juhul ei taotlenud nõukogu Euroopa Parlamendilt vaidlustatud direktiivi vastuvõtmist kiirmenetluse korras.

34. Nõukogu arvates, keda toetab Eesti valitsus, piisab sellest, kui õigusakti õiguslik alus peegeldub selgelt selle õigusakti sisust, ilma et oleks vaja esitada selle valiku täpseid põhjendusi. Asjaolu, et nõukogu kohaldab teistsugust õiguslikku alust kui see, mille on välja pakkunud komisjon, ei vaja iseseisvat põhjendamist. Igal juhul on vaidlustatud määruse preambulis selgelt esitatud põhjendused, miks on Sloveeniale määruse nr 1228/2003 kohaldamiseks võimaldatud üleminekuperiood.

C. *Kohtuotsuse tagajärgede piiramine määruse tühistamise korral*

35. Nõukogu, keda toetas Eesti valitsus, palus Euroopa Kohtul Euroopa Parlamendi hagi rahuldamise korral tunnistada EÜ artikli 231 teise lõigu alusel määruse nr 1223/2004 tagajärjed kehtivaks kuni seda asendava uue määruse vastuvõtmiseni, et vältida ebakindluse tekitamist Sloveenia energiasektori turuosalistele, investoritele ja töötajatele.

36. Komisjon nõustub samuti nõukogu taotlusega, märkides, et see, kui vaidlustatud määrus lihtsalt tühistada, seaks Sloveenia olukorda, kus ta rikub ühenduse õigust, ilma et ta seejuures oleks niisuguse olukorra tekkimises süüdi.

37. Euroopa Parlament märgib, et tema hagi ei käsitle Sloveeniale tehtud erandi põhjendatust, vaid seab kahtluse alla üksnes vaidlustatud määruse õigusliku aluse. Euroopa Parlament ei pea seetõttu vajalikuks nõukogu taotluse kohta seisukohta võtta.

VI. Hinnang

A. *Esimene väide: ÜA artikkel 57 määruse nr 1223/2004 õigusliku alusena*

38. Nagu märkisid nii Euroopa Parlament kui ka nõukogu, peab väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ühenduse õigusakti õigusliku aluse valik põhinema objektiivsetel asjaoludel, mis on kohtulikult kontrollitavad ja mille hulka kuuluvad eelkõige õigusakti eesmärk ja sisu. [11]

39. Käesolevas asjas on keskne küsimus ÜA artikli 57 kasutatavus selliste erandite tegemiseks nagu määruses nr 1223/2004 sätestatu. See nõuab ÜA artikli 57 sisulise ja ajalise kohaldamisala analüüsimist.

40. ÜA artikkel 57 on üks osa süsteemist, mis on sätestatud ühinemisakti viienda osa II jaotises ja mis määratleb ühenduse õigusaktide uutes liikmesriikides kohaldatavuse tingimused. Põhireegel on see, et direktiivid ja otsused EÜ artikli 249 tähenduses on uute liikmesriikide suhtes kohaldatavad ühinemisest ning et selleks kuupäevaks peavad vajalikud rakendusmeetmed olema vastu võetud, kui ühinemisaktis või selle lisades ei ole ette nähtud muud tähtaega (ÜA artiklid 53 ja 54).

41. Kuna ühenduse õigustik areneb edasi pärast ühinemisläbirääkimiste lõpetamist ja ühinemisakti teksti lõplikku vormistamist, siis on mõistagi vaja, et oleks võimalus sellistest ühenduse õigusaktidest ajutisi erandeid teha. Niisuguse võimaluse annab ÜA artikkel 55. Selle kohaldamisala on aga sõnaselgelt piiratud ühenduse õigusaktidega, mis võeti vastu enne ühinemislepingu allkirjastamist. Erandite tegemist selle sätte alusel peab uus liikmesriik ametlikult taotlema ja need tehakse komisjoni ettepaneku põhjal nõukogu ühehäälse otsusega.

42. ÜA artikkel 57 annab aluse ühenduse õigusaktide kohandamiseks, kui vajalikke kohandusi ei ole ette nähtud ühinemisaktiga ega selle lisadega. Antud säte ei sisalda sarnast ajalist piirangut, mis on kehtestatud ÜA artiklis 55: selle alusel võib kohandada kõiki enne ühinemist vastuvõetud õigusakte. Kohandused võtab vastu nõukogu kvalifitseeritud häälteenamusega ja komisjoni ettepaneku põhjal või komisjon, vastavalt sellele, kumb nendest institutsioonidest on vastu võtnud kohandamist vajava õigusakti. Selleks

11 — Vt mh 11. juuni 1991. aasta otsus kohtuasjas C-300/89: komisjon *vs.* nõukogu (EKL 1991, lk I-2867, punkt 10); 12. detsembri 2002. aasta otsus kohtuasjas C-281/01: komisjon *vs.* nõukogu (EKL 2002, lk I-12049, punkt 33) ja 10. jaanuari 2006. aasta otsus kohtuasjas C-178/03: komisjon *vs.* Euroopa Parlament ja nõukogu (EKL 2006, lk I-107, punkt 41).

koostavad need institutsioonid „vajalikud tekstid" (ÜA artikli 57 lõige 2).

43. Kui ÜA artiklit 57 tõlgendada koostoimes ÜA artikliga 55, siis on ilmne, et neil sätteil on uute liikmesriikide Euroopa Liiduga ametliku ühinemise eelsel ajavahemikul erinev otstarve. See nähtub nii terminoloogilistest erinevustest kui ka nende sätete alusel meetmete vastuvõtmiseks kehtestatud erinevatest menetluslikest nõuetest.

44. Terminoloogilised erinevused seisnevad ÜA artiklis 55 kasutatud „ajutistes erandites" ja ÜA artiklis 57 kasutatud (ühinemise tõttu vajalikes) „kohandustes". Nagu märkisid Euroopa Parlament ja komisjon, on nende kahe mõiste põhiline erinevus see, et kui „erandite" eesmärk on muuta ühenduse õigustiku mingi osa liikmesriigis ajutiselt kohaldamatuks, et anda sellele liikmesriigile piisavalt ajapikendust nende sammude astumiseks, mis võimaldavad tal täies ulatuses täita ühenduse õigusest tulenevaid kohustusi, siis „kohandused" on suunatud vastupidisele tulemusele ehk õigustiku kohaldatavaks muutmisele ühinemisel. Teiste sõnadega — kui esimene lükkab edasi mingi ühenduse õigusakti kohaldamise uues liikmesriigis, siis viimane on hädavajalik, et ühenduse õigusakti saaks ühinemise hetkest kohe kohaldada.

45. Kohtuasjas EHLASS [12] oli Euroopa Kohtul võimalus teha otsus 1994. aasta ühinemisaktis sisalduva ÜA artikliga 57 analoogse sätte sisulise kohaldamisala kohta. [13] Euroopa Kohus märkis selle ühinemisakti artikli 169 kohta, mis on samane ÜA artikliga 57, et „artikli 169 alusel tehtud kohanduste ainus otstarve on laiendada uutele liikmesriikidele nende ühenduse õigusaktide kohaldamist, mida ei ole kohandatud ühinemisaktiga. Seetõttu ei saa ühinemisakti artikli 169 alusel vastu võtta muid muudatusi." [14] Samas kohtuotsuses kordas Euroopa Kohus, et „artiklile 169 võib tugineda üksnes selleks, et kehtestada kohandusi, mille eesmärk on muuta asjaomased meetmed uutes liikmesriikides kohaldatavaks, mitte aga mingite muude muudatuste vastuvõtmiseks". [15]

46. Nendest kaalutlustest tuleneb, et mõistet „kohandused", mis tundub esmapilgul olevat

12 — Viidatud eespool 9. joonealuses märkuses.

13 — Akt Norra Kuningriigi, Austria Vabariigi, Soome Vabariigi ja Rootsi Kuningriigi ühinemistingimuste ja Euroopa Liidu aluslepingutesse tehtavate muudatuste kohta (EÜT 1994 C 241, lk 8).

14 — Viidatud eespool 9. joonealuses märkuses, punkt 14.

15 — Samas, punkt 19.

laiem, ei saa ÜA artikli 57 kontekstis tõlgendada nii, et see hõlmab ka ühenduse õigusaktide sisulisi muudatusi või nendest õigusaktidest erandeid tegevaid meetmeid. Ta hõlmab seetõttu üksnes ühenduse meetme möödapääsmatut kohandamist, mis on tingitud pigem tehnilistest vajadustest kui poliitilistest võimalustest. Tõsiasi, et ühinemisakt, nagu väitsid nõukogu ja Poola valitsus, ei sisusta mõistet „kohandus" ega välista ka seda, et see võiks hõlmata erandeid, ei ole tähtis, kuna see tähenduserinevus on selgelt tuletatav ÜA artiklite 55 ja 57 otstarbest.

47. Seda erinevust peegeldavad menetlused, mis on ette nähtud meetmete vastuvõtmiseks nende sätete alusel. Kuna ajutise erandi tegemine tähendab sisuliselt luba mitte täita kindla ajavahemiku jooksul ühenduse õiguse teatud kohustust, mis on peamiselt konkreetse ühineva liikmesriigi huvides, siis on selle aluseks olev otsus olemuselt poliitiline. See seletab ka, miks näeb ÜA artikkel 55 ette otsuse tegemise ühehäälselt ja asjaomase liikmesriigi taotlusel. Samas tuleneb ühenduse õigusaktide kohandamine, et muuta nad uutes liikmesriikides ühinemise kuupäeval täielikult kohaldatavaks, otseselt põhimõttest, et uued liikmesriigid peavad ühenduse õigustiku vastu võtma ja seda alates ühinemisest täies ulatuses kohaldama. Sellised kohandused ei ole olemuselt poliitilised, mis võimaldab neid teha sõltumata uue liikmesriigi taotlusest õigusaktidesse, mille on vastu võtnud kas nõukogu kvalifitseeritud häälteenamusega ja komisjoni ettepaneku põhjal või komisjon üksinda.

48. Sooviksin juhtida tähelepanu sellele, et kui ajutisi erandeid oleks võimalik kehtestada ÜA artikli 57 alusel, siis ei oleks ÜA artiklil 55 mingit iseseisvat otstarvet, kuna eelmine säte on kohaldatav ka õigusaktidele, mis on vastu võetud vahetult ühinemisläbirääkimiste lõpetamisele järgnenud ajavahemikul. See tähendaks isegi, et kui erandit ei olnud võimalik teha ÜA artikli 55 alusel, kuna nõukogus ei saavutatud ühehäälsust, siis oleks seda siiski võimalik teha nõukogus kvalifitseeritud häälteenamusega pärast seda, kui aeg on edasi läinud ja ühinemislepingu allkirjastamise kuupäev möödunud. Kuna see kujutaks möödahiilimist erandite vastuvõtmiseks ühinemisaktis seatud menetluslikest tagatistest, siis ei saanud see kindlasti olla ühinemisdokumentide autorite tahe.

49. Kuna vaidlustatud määrus võeti vastu pärast ühinemiskuupäeva (1. mai 2004), siis kerkib ka küsimus ÜA artikli 57 ajalisest kohaldamisalast. Teisiti öeldes — kas seda sätet on võimalik kasutada õigusliku alusena

selleks, et teha pärast ühinemiskuupäeva kohandusi enne ühinemist vastu võetud ühenduse õigusaktidesse?

50. Kohtuasjas EHLASS käsitles Euroopa Kohus ka seda küsimust. Kohus tõdes seoses 1994. aasta ühinemisakti artikliga 169, mis, nagu eespool märgitud, on samane ÜA artikliga 57, et „ühinemislepingu artikli 2 lõike 3 alusel „võivad" ühenduse institutsioonid enne ühinemist võtta vastu teatud meetmeid, millele on muu hulgas osutatud ühinemisakti artiklis 169. Järelikult ei sea artikli 2 lõige 3 artikli 169 kasutamisele pärast ühinemislepingu jõustumist mingeid piiranguid, vaid üksnes lubab seda kasutada enne mainitud kuupäeva". [16]

51. Euroopa Kohus ei nõustunud Euroopa Parlamendi vastuväidetega, et selline tõlgendus tähendaks artikli 169 piiramatut kasutamist ja et see säte nägi ette kohanduste jõustumise ühinemiskuupäevast, mis tähendab, et pärast seda vastu võetud õigusaktidele antakse tagasiulatuv jõud. Esimesele vastas Euroopa Kohus, et vaidlustatud õigusakt oli vastu võetud „mõistliku aja jooksul" pärast ühinemislepingu jõustumist. Teise puhul tunnistas ta vajadust, et vaidlustatud õigusakt jõustub ühinemiskuupäeval, märkides, et keegi ei olnud väitnud, et see kahjustaks õiguskindlust või õiguspärase ootuse kaitset.

52. Kuigi Euroopa Kohtu argumentatsioon Euroopa Parlamendi argumentide ümberlükkamisel ei ole mind täielikult veennud, leian ma siiski, et juba ainuüksi see fakt, et tunnistatakse võimalust, et ÜA artikli 57 alusel vastu võetud kohandused võivad jõustuda tagasiulatuvalt, kinnitab, et selliste kohanduste ulatus peab vältimatult olema piiratud ja kindlasti ei saa need kujutada ühenduse õigusaktist tulenevate kohustuste olulist muutmist või ajutist peatamist.

53. Arvestades seda, et Sloveeniale tehtud erandit ei saanud vastu võtta ei ÜA artikli 55 alusel, kuna see ei kuulu selle sätte kohaldamisalasse *ratione temporis*, ega ka ÜA artikli 57 alusel, kuna see ei kuulu selle sätte kohaldamisalasse *ratione materiae*, siis järeldub sellest, et kuivõrd ei ole ka ühtki muud seda konkreetset olukorda käsitlevat sätet, oleks vaidlustatud määrus tulnud vastu võtta samade sätete alusel, mis määruse nr 1228/2003 puhul ehk EÜ artikli 95 alusel. Nagu märkis ka komisjon, oli raamistik, milles ühinevatel riikidel oli võimalik esitada taotlusi nende huvide arvestamiseks ühen-

16 — Viidatud eespool 9. joonealuses märkuses, punkt 18.

duse õigusaktide väljatöötamisel, pärast ühinemislepingu allkirjastamist ette nähtud teavitamis- ja konsulteerimiskorras, millele on viidatud eespool punktis 5. Siinkohal võib lisada, et arvestades Sloveenia erilisi huvisid erandi taotlemisel, oleks täiendava õigusliku alusena võinud viidata ka EÜ artiklile 15. Nimetatud artikkel võimaldab teha ajutisi erandeid, arvestamaks liikmesriikide majanduste erineva arengutasemega.

54. Võib olla tõsi, nagu väitis nõukogu, et vaidlustatud määruse vastuvõtmine kaasotsustusmenetlust kasutades, mis oli ette nähtud EÜ asutamislepingu vastavais sätteis, oleks olnud mõnevõrra tülikam. Niisuguse menetluse korral oleks vajalik määruse nr 1228/2003 muudatus vastu võetud märgatavalt hilisemal kuupäeval, mis oleks Sloveenia elektrisektoris põhjustanud pikaks ajaks õiguslikku ebakindlust ja tinginud olukorra, kus Sloveenia oleks ajutiselt rikkunud oma ühenduse õigusest tulenevaid kohustusi. Samas ei saa tõsiasi, et tavapärase seadusandliku menetluse kohaldamisel on kindlasti omad varjuküljed, õigustada vajaliku õigusliku aluse loomist ÜA artikli 57 laiendava tõlgendamise teel.

55. Olukorras, kus oli ilmne vajadus, et oleks olemas sõnaselge võimalus teha ajutisi erandeid ühenduse õigusaktidest, mis on vastu võetud enne uute liikmesriikide ühinemiskuupäeva, tekitas sellise sätte puudumine ühinemisakti üleminekukorda seadusandliku lünga, mida oli võimalik täita üksnes ühenduse institutsioonide olemasolevaid seadusandlikke volitusi kasutades. Sellise seadusandliku lünga olemasolu ilmestab 25. aprilli 2005. aasta ühinemisakt, mis käsitleb Bulgaaria ja Rumeenia peatset ühinemist Euroopa Liiduga.[17] Vastupidi 2003. aasta ühinemisaktile sisaldub 2005. aasta ühinemisaktis sõnaselge säte, mis lubab teha ajutisi erandeid ühenduse õigusaktidest, mis on vastu võetud ühinemisläbirääkimiste lõpetamise kuupäeva ja ühinemiskuupäeva vahelisel ajavahemikul.[18] Minu hinnangul on selle kõige viimasesse ühinemisakti tehtud kohanduse ainus eesmärk rõhutada, et ÜA artikli 57 alusel ajutisi erandeid teha ei võinud. Siinkohal on oluline ka see, et erandite vastu-

17 — Viidatud eespool 8. joonealuses märkuses.

18 — 2005. aasta ühinemisakti artikkel 55, mis sätestab: „Bulgaaria või Rumeenia nõuetekohaselt põhjendatud taotlusel, mis on esitatud komisjonile hiljemalt ühinemiskuupäeval, võib nõukogu komisjoni ettepanekul või komisjon, kui esialgse akti võttis vastu komisjon, võtta meetmeid, mis kujutavad endast ajutisi erandeid institutsioonide aktidest, mis on vastu võetud *alates 1. oktoobrist 2004 kuni ühinemiskuupäevani*. Need meetmed võetakse vastu vastavalt hääletamiskorrale, mis reguleerib selle akti vastuvõtmist, millest ajutist erandit taotletakse. Kui need erandid võetakse vastu pärast ühinemist, võib neid kohaldada alates ühinemiskuupäevast" (kohtujuristi kursiiv).

võtmiseks ei kohandatud mitte ÜA artikliga 57 analoogse sätte *ratione materiae* kohaldamisala, vaid laiendati hoopis ÜA artikliga 55 analoogse sätte *ratione temporis* kohaldamisala. Seda arvestades ei tundu eriti usutavana seletus, mille nõukogu on andnud sellele 2005. aasta ühinemisakti tehtud kohandusele võrrelduna 2003. aasta ühinemisaktiga ning mille kohaselt viidi esimesse sisse sõnaselge õiguslik alus seetõttu, et ei olnud mingit tagatist, et Euroopa Kohus tõlgendab ÜA artiklit 57 nõukogu pakutud viisil.

56. Ümber tuleb lükata ka nõukogu argument, et ühenduse seadusandja ei saa kehtestada õigusakte ühinevate riikide suhtes, kes ei ole veel Euroopa Liidu täisliikmed. Ühinemislepingu artikli 2 lõige 3 kehtestab tõepoolest selle põhimõtte ühinemisakti sätete suhtes, mis annavad seadusandlikke volitusi.[19] Kui ühinemisaktis ei ole sätestatud otsest pädevust, siis ei takista miski ühenduse institutsioonidel uute liikmesriikide ühinemisega arvestamist enne ühinemist EÜ asutamislepingu alusel vastu võetud õigusaktides. Asjaolu, et ühinevad riigid ei ole sel ajal kaasatud seadusandlikku menetlusse, ei mõjuta ühenduse seadusandja pädevust võtta vastu selliseid ühenduse õigusakte. Lisaks võib eeldada, et kui ühenduse seadusandja arvestab õigusaktides olukorraga, mis esineb ühinevas liikmesriigis enne liitumist, siis teeb ta seda informatsiooni põhjal, mis ta on nendelt liikmesriikidelt saanud teavitamis- ja konsulteerimiskorra raames. Kõigi selliste sätete eesmärk on aidata kaasa vastava liikmesriigi ühinemisele ja neid võib pidada ühenduse institutsioonide ja ühinevate riikide vahelise lojaalse koostöö väljenduseks ühinemiseelsel ajal. Ainus õiguslik nõue niisugustele sätetele on see, et nende jõustumine oleks seotud asjaomase liikmesriigi tegeliku ühinemisega.

57. Arvestades seda, et ÜA artikkel 57 ei saa olla vaidlustatud määruse õiguslik alus, kuna selle *ratione materiae* kohaldamisala piirdub ühenduse õigusaktide kohandamisega, ei ole nõukogu argumendil, et ÜA artiklit 57 tuleb lugeda EÜ asutamislepingu sätete suhtes erisätteks, enam tähtsust ning seda ei pea põhjalikumalt käsitlema.

58. Viimasena märgivad nõukogu ja Poola valitsus, et varasemast seadusandlikust praktikast võib leida erinevaid näiteid selle kohta, kuidas ajutised erandid on vastu võetud

19 — Kõnesolev artikkel sätestab: „Olenemata lõikest 2 võivad liidu institutsioonid võtta enne [1. maid 2004] vastu meetmed, millele on osutatud ühinemisakti [...] artiklites 55–57 [...]. Need meetmed jõustuvad alles käesoleva lepingu jõustumise kuupäeval, tingimusel et leping jõustub."

varasemates ühinemisaktides sisalduvate ÜA artikliga 57 analoogsete sätete alusel.[20] Asjaolu, et seda sätet on antud otstarbel kasutatud, ei tähenda mingil viisil seda, et selline praktika oleks olnud õiguspärane. Kuna kõnealuste ühenduse õigusaktide kehtivust ei ole Euroopa Kohtus vaidlustatud, siis pole seda praktikat ka kohtulikult kontrollitud ja järelikult ei ole ka kohtupraktikat, mis seda kinnitaks. Pärast 2. oktoobrit 1997, kui Euroopa Kohus otsustas kohtuasjas EHLASS ühemõtteliselt, et selliseid sätteid nagu ÜA artikkel 57 ei või kasutada ühenduse õigusaktide muutmiseks,[21] oleks igal juhul pidanud olema päevselge, et erandite tegemine selle sätte alusel on õiguslikult ebakindel tee.

59. Neil põhjustel teen ma järelduse, et kuna ÜA artikkel 57 ei ole määruse nr 1223/2004 vastuvõtmiseks kohane õiguslik alus, siis võeti määrus vastu EÜ artikli 230 tähenduses olulist menetlusnormi rikkudes ning tuleb seetõttu tühistada.

20 — Vt nt nõukogu 19. detsembri 1994. aasta direktiiv 94/72/EÜ, millega muudetakse direktiivi 91/439/EMÜ juhilubade kohta (EÜT 1994 L 337, lk 86; ELT eriväljaanne 07/02, lk 238).

21 — Viidatud eespool 9. joonealuses märkuses, punkt 14.

B. *Teine väide: puudulik põhjendatus*

60. Kuna ma leian, et esimene väide on piisavalt põhjendatud, siis ei ole põhjust hinnata Euroopa Parlamendi esitatud teist väidet.

C. *Määruse nr 1223/2004 tagajärgede kehtivaks lugemine*

61. Nõukogu taotles puhuks, kui Euroopa Kohus otsustab vaidlustatud määruse tühistada, et selle tagajärjed loetaks kehtivaks EÜ artikli 231 teise lõigu alusel. Euroopa Parlament märgib, et tema hagi käsitleb vaidlustatud direktiivi õiguslikku alust, mitte selle sisu.

62. Kuna hageja ei ole määruse nr 1223/2004 sisu vaidlustanud ja määruse tavaline tühistamine põhjustaks, nagu nõukogu, Eesti ja Poola valitsus ning komisjon märkisid, Sloveenia elektrisektoris suurt ebakindlust, siis on piisavalt põhjust nõustuda nõukogu taotlusega lugeda määruse nr 1223/2004 tagajärjed kehtivaks.

VII. Ettepanek

63. Tuginedes eelnevatele kaalutlustele, teen Euroopa Kohtule ettepaneku langetada järgmine otsus:

— tühistada nõukogu 28. juuni 2004. aasta määrus (EÜ) nr 1223/2004, millega muudetakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrust nr 1228/2003 seoses teatavate sätete kohaldamisega Sloveenia suhtes;

— lugeda tühistatud määruse tagajärjed kehtivaks;

— mõista kohtukulud välja Euroopa Parlamendilt;

— Eesti Vabariik, Poola Vabariik ja Euroopa Ühenduste Komisjon kannavad ise oma kohtukulud.